

DOI 10.31558/2519-2949.2025.4.12

УДК УДК 35.072.1:342.5:355.1(477)

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7263-1958>**Куц Г. М., Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди**ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-6966-7127>**Пересипкіна І. В., Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна**ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8629-012X>**Куц Ю. О., Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна**

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ: ЛЕГІТИМАЦІЙНИЙ АСПЕКТ

Стаття присвячена виявленню особливостей функціонування органів публічної влади в Україні в умовах воєнного стану. Органи публічної влади включають органи місцевого самоврядування та органи державної влади (виконавча влада). В Україні в умовах війни формуються нові практики взаємодії між органами публічної влади (міське самоврядування та державна влада), з одного боку, та між громадянським суспільством і публічною владою – з іншого боку. Теоретико-методологічними засадами дослідження стали загальнонаукові методи пізнання у розгляді проблематики публічної влади в Україні, зокрема, аналітичні, емпіричні, порівняльні, описові. Також методи дослідження ґрунтуються на принципах історичного, системного, структурно-функціонального аналізу. Суттєво змінився тип взаємодії у формуванні регіональної політики між місцевими депутатами (органи місцевого самоврядування) та місцевими військовими адміністраціями (органи державної влади). Наразі немає однакових практик взаємодій по всій Україні між органами публічної влади. Адже в залежності від статусу території (фронтowa, прифронтowa, віддалена від фронту) трансформуються і механізми взаємодії між органами публічної влади. Окрім того, важливою проблемою у функціонуванні органів публічної влади в Україні в умовах воєнного стану стає проблема легітимності владних органів. За відсутності можливостей в умовах війни перезавантаження владної системи шляхом виборів дуже важливою є проблема розроблення стратегій легітимзації владних інституцій. З боку структур громадянського суспільства існує високий запит до органів публічної влади стосовно формування національно-патріотичної політики. Отже, органам публічної влади слід розробляти стратегії щодо посилення національної ідентичності (не регіональної). Відповідно, національна ідентичність здатна стати вагомим чинником для легітимзації владних органів в умовах відсутності виборів.

Ключові слова: публічна влада, органи місцевого самоврядування, органи державної влади, публічне управління, воєнний стан, легітимність, громадянське суспільство, національна ідентичність, демократія, Україна.

Постановка наукової проблеми. Поняття публічної влади означає різнорівневу управлінську діяльність: і на загальнодержавному рівні, і на регіональному рівні. Ця діяльність здійснюється на конкретній території, вона спрямована на вирішення важливих питань для соціуму, які переважно стосуються забезпечення життєдіяльності суспільства. Концепт публічної влади за змістовним наповненням переважно співвідноситься з терміном «народовладдя». Категорія публічної влади має специфічні характеристики в умовах демократичної політичної системи. Її сутність полягає у створенні таких умов діяльності як для державних, так і для недержавних суб'єктів, щоб вони мали інструменти здійснювати вплив на формування владних рішень.

До суб'єктів публічної влади відносяться органи місцевого самоврядування спільно з органами державної влади (виконавча влада). У період правового режиму воєнного стану відбуваються суттєві трансформації у функціонуванні органів публічної влади відбуваються суттєві зміни їхнього

правового статусу. Зміни стосуються їхніх повноважень, функцій, завдань тощо.

Відповідно, достатньо проблемними в умовах воєнного стану є питання взаємовідносин між органами державної влади та органами місцевого самоврядування в Україні. Адже на одних і тих же територіях співіснують військові адміністрації поряд з органами місцевого самоврядування.

Загалом, за умов правового режиму воєнного стану в Україні актуалізується питання стосовно функціонування органів публічної влади на різних за статусом територіях (фронтових, прифронтових, умовно безпечних). Зокрема, актуалізується питання виявлення особливостей взаємозв'язку органів державної влади з органами місцевого самоврядування в умовах воєнного стану. Також важливо виявити взаємозв'язок означених органів публічної влади у вимірах проблематики легітимності.

Аналіз результатів наукових досліджень. Проблематику функціонування органів публічної влади в Україні в період правового режиму воєнного стану досліджували вітчизняні науковці з різних галузей суспільно-правового та соціально-політичного знання (В. Борщевський, О. Василиця, Є. Дуліба, Є. Жукова, В. Зінкевич, Є. Матвеев, Г. Наконечна, Ю. Сірий, А. Терлецький та ін.). Переважно дослідження сфокусовані на проблематиці правосуб'єктності органів публічного управління [14], на інституційних трансформаціях та виявленні пріоритетних механізмів розвитку [1], на розгляді специфіки взаємозв'язку між інститутами місцевого самоврядування та інститутами виконавчої влади [6; 7; 12] тощо.

У цілому, переважно проблематику функціонування органів публічної влади в період правового режиму воєнного стану в Україні в умовах воєнного стану аналізують науковці у вимірах теорій юридичного або ж публічно-управлінського дискурсів. Крім того, доволі спорадичними є дослідження, що розглядають функціонування публічної влади в Україні в період воєнного стану з точки зору її легітимності та в умовах певного згортання демократичних практик. Означені питання визначили подальший напрям дослідження.

Мета наукового дослідження. Метою статті є виявлення особливостей функціонування органів публічної влади в Україні в умовах воєнного стану у вимірах проблематики легітимності.

Виклад основного матеріалу. Введення воєнного стану в Україні детермінувало специфічні зміни у процесах функціонування органів публічної влади. Органи публічної влади включають органи місцевого самоврядування та органи державної влади (виконавча влада). В Україні в умовах війни формуються нові практики взаємодії між органами публічної влади (міське самоврядування та державна влада), з одного боку, та між громадянським суспільством і публічною владою – з іншого боку.

Правовий режим воєнного стану було введено на всій території України у зв'язку з повномасштабним російським вторгненням з 24 лютого 2022 року [11]. Згідно з пунктом 2 відповідного Указу Президента, «військовому командуванню разом з військовими адміністраціями, органами виконавчої влади, правоохоронними органами та за участю органів місцевого самоврядування» слід виконувати дії та повноваження, що передбачені Законом України «Про правовий режим воєнного стану» [3].

Задля глибшого розуміння поняття режиму воєнного стану звернемося до статті 1 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» [3]. В означеній статті вказано, що у період введення воєнного стану відбувається тимчасове обмеження «конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень» [3].

У статті 3 Указу Президента «Про введення воєнного стану в Україні» більш детально розписано, про які саме обмеження йде мова [11, стаття 3]. Ці обмеження переважно стосуються демократичних прав та свобод, що є закріпленими у таких статтях Конституції України [8]; 30-34; 38-39; 41-44; 53.

В означених статтях Конституції мова йде, зокрема, про гарантії недоторканності житла; про гарантії щодо таємниць листування і таємниць телефонних розмов; про гарантії щодо того, що ніхто не може зазнавати втручання в його сімейне життя та особисте життя; про гарантії стосовно свободи пересування, а також свободи у виборі місця проживання; про гарантії права на свободу думки і слова, а також на вільне вираження власних поглядів і переконань та ін.

Органи місцевого самоврядування в умовах воєнного стану можуть бути обмеженими у своїх функціях в залежності від статусу території, на якій вони функціонують. Окрім того, органи місцевого самоврядування можуть бути «доповнені новими повноваженнями воєнного часу» [10, с. 43].

Дуже важливу позитивну роль у перші дні повномасштабного російського вторгнення в Україну відіграла реформа децентралізації, сприяючи самоорганізації населення на місцях. Реформа децентралізації була однією з найдемократичніших реформ в Україні. Втім, зрозуміло, що період

воєнного стану характеризується суттєвим звуженням демократичних прав та свобод індивідів.

Втім, на законодавчому рівні все одно існують неузгодженості стосовно взаємодії між органами державної влади та органами місцевого самоврядування [10].

Суттєво змінився тип взаємодії у формуванні регіональної політики між місцевими депутатами (органи місцевого самоврядування) та місцевими військовими адміністраціями (органи державної влади). Наразі немає однакових практик взаємодій по всій Україні між органами публічної влади. Адже в залежності від статусу території (фронтowa, прифронтowa, віддалена від фронту) трансформуються і механізми взаємодії між органами публічної влади.

В умовах російської збройної агресії в Україні усі державні адміністрації перейменовано або у військові адміністрації, або у військово-цивільні адміністрації. У залежності від статусу території та наближеності її до зони бойових дій формуються механізми взаємодії між органами місцевого самоврядування та органами державної влади. Існують випадки, коли на фронтowych територіях вводяться військові адміністрації, які повністю беруть на себе повноваження органів місцевого самоврядування. Тобто, за таких умов органи місцевого самоврядування відсутні, що свідчить про тимчасове згортання демократичних практик. Разом з тим, наприклад, у західних регіонах України публічна політика продовжує формуватися на демократичних засадах спільно органами державної влади та органами місцевого самоврядування.

Втім, існують приклади суттєвого звуження повноважень органів місцевого самоврядування, коли вони продовжують функціонувати на прифронтowych територіях, але їхні функції більш декоративні. Наприклад, у Харківській обласній раді депутати вже не затверджують бюджет, натомість бюджетні кошти розподіляє військова адміністрація. Разом з тим, сама присутність депутатського корпусу на прифронтowych територіях є гарантією того, що влада має змогу прислухатися до вимог громадянського суспільства. Адже структури громадянського суспільства переважно саме через представницьку владу (обраних депутатів) просувають свої інтереси.

Задля аналізу функціонування органів публічної влади варто сфокусувати увагу на понятті «публічне управління». Ця категорія є ключовою для оцінки діяльності інститутів публічної влади. Публічне управління, зазначає А. Терлецький, – це «цілеспрямований процес діяльності органів публічної влади, який полягає у обранні відповідних форм, методів та засобів щодо захисту прав та свобод людини, інтересів держави та суспільства, основним механізмом реалізації якого є саме публічне адміністрування» [14, с. 61].

Специфіка взаємодії органів публічної влади безпосередньо впливає на спроможність структур громадянського суспільства здійснювати вплив на прийняття політичних рішень. Адже у здійсненні публічного управління задіяні три типи суб'єктів: органи місцевого самоврядування, органи державної влади та структури громадянського суспільства. Означена конфігурація зазнала суттєвих змін в Україні в умовах воєнного стану. Звуження повноважень органів місцевого самоврядування на територіях, наближених до лінії фронту, призвело до певного згортання демократичних практик. Відповідно, знизилася можливість для представників громадянського суспільства лобіювати власні інтереси, які вони переважно просували через місцеве самоврядування, як орган представницької влади.

Разом з тим, на територіях, віддалених від лінії фронту взаємодія органів публічної влади між собою (місьцеве самоврядування та державна влада) відбувається на більш демократичних засадах. Це дає надію на швидке повоєнне відновлення практик демократичної взаємодії на всій території України.

Окрім того, важливою проблемою у функціонуванні органів публічної влади в Україні в умовах воєнного стану стає проблема легітимності владних органів. Адже термін повноважень депутатів місцевих рад завершився у жовтні 2025 року.

Теорія легітимності німецького теоретика Макса Вебера вважається класичною. Він виділяв три типи легітимного панування – легальне, традиційне та харизматичне [2]. Владне панування, з точки зору М. Вебера, може обумовлюватися різними мотивами покірності підвладних. Разом з тим, «ті, хто панує, та їхні підлеглі прагнуть внутрішньо впорядкувати відносини панування за допомогою певних правових засад, які надають цим стосункам «легітимності» [2]. Негативні наслідки для влади може спричинити втрата віри у підвладних осіб стосовно такого роду легітимності.

Під легітимністю мається на увазі «прийнятність властивих певній державі процедур ухвалення й запровадження законів для підданих цієї державі» [5, с. 356].

На думку Л.І. Яковлевої, легітимність публічної влади можна визначити (згідно з веберіанською

традицією) як «визнання» існуючого соціального порядку. Це визнання «відбувається у процесі соціальної дії акторів із визначенням значимості для них даного соціального порядку на основі певних орієнтацій» [15, с. 6].

Звернемось до поняття легальності, яке іноді вживають в якості синонімічного терміну стосовно поняття владної легітимності. Важливо акцентувати, що концепти легітимності та легальності мають суттєві змістовні відмінності. Концепт легальності стосується законності діяльності владних органів, відповідності їхніх рішень правовим нормам. Поняття легітимності більш широке, ним переважно позначається рівень суспільного визнання та суспільної підтримки тих чи інших владних інституцій. Відповідно, вживаючи термін легітимності, науковці переважно мають на увазі певний рівень довіри суспільства до влади. Разом з тим, не лише рівень довіри вважається суттєвим чинником легітимності влади. Означений рівень довіри «слід доповнити чітким визначенням владних повноважень інститутів та окремих осіб (як юридичним, так і фактичним), а також умов вироблення та впровадження публічної політики» [15, с. 9].

У наш час поняття легітимності використовується у соціально-політичному дискурсі, щоби сфокусувати увагу на якостях та характеристиках публічної влади [15, с. 5].

За відсутності можливостей в умовах війни перезавантаження владної системи шляхом виборів дуже важливою є проблема розроблення стратегій легітимації владних інституцій.

У цьому контексті категорія довіри стає ключовою у взаємовідносинах між органами влади та суспільством. Задля формування довіри владні органи повинні здійснювати ефективну комунікацію з суспільством, постійно роз'яснювати причини стратегій власної управлінської діяльності. Звісно, не може бути й мови про відкритість з боку влади в інформуванні суспільства щодо чутливих безпекових питань, пов'язаних з військовою справою. Насамперед мова йде щодо прозорості владних рішень у важливих сферах життєдіяльності суспільства, щодо уникнення та засудження корупційних дій тощо.

З боку структур громадянського суспільства існує високий запит до органів публічної влади стосовно формування національно-патріотичної політики. Отже, органам публічної влади слід розробляти стратегії щодо посилення національної ідентичності (не регіональної).

Ідентичність є ключовою властивістю особистості, вона сприяє формування зв'язків індивіда із соціальним середовищем. У науковому дискурсі розрізняють концепти індивідуальної (особистої, персональної) та колективної (національної, регіональної, соціальної тощо) ідентичності, хоча доволі важко виокремити критерії відмінностей між ними [9, с. 80].

На думку Ентоні Д. Сміта, відкриття для індивіда самого себе свідчить про фокусування на проблематиці індивідуальної ідентичності [13, 1994, с. 12]. Поняття колективної ідентичності включає різні підтипи, які обумовлюються різними ролями індивіда в різних сферах: родинні, регіональні, соціальні, релігійні, етнічні тощо. Е.Д. Сміт зазначав, що етнічна та релігійна ідентичності взаємодіють між собою, оскільки мають багато спільних рис. У сукупності етнічна та релігійна ідентичності здатні сприяти формуванню міцних спільнот, мобілізуючи їх. Поняття національної ідентичності є доволі широким, воно часто привласнює інші типи колективних ідентичностей (класові, релігійні, етнічні).

Національна ідентичність характеризується різновекторною силою. Це обумовлюється її різними функціями, які національна ідентичність виконує або для спільнот, або для окремих індивідів. Під національною ідентичністю, зазначала М. Губернау, слід розуміти «колективне чуття, зіперте на віру в належність до однієї нації і в спільність більшості атрибутів, які роблять її відмінною від більшості націй» [4, с. 20]. Національна ідентичність, на думку авторки, реалізується у п'яти вимірах: психологічному, культурному, територіальному, історичному та політичному.

З точки зору Е.Д. Сміта, існує п'ять базових рис національної ідентичності [13, с. 23]: 1) історична територія (рідний край); 2) міфи, спільні для нації, та історична пам'ять; 3) громадська (масова) культура; 4) права та обов'язки, які єдині для всіх членів спільноти; 5) спільний економічний простір.

Звернемось до питання формування національної ідентичності. Колективні ідентичності, до яких відноситься національна ідентичність, є набутими явищами. У формуванні колективних ідентичностей важливо сфокусувати увагу на трьох ключових параметрах: комунікація, досвід та пам'ять [16, с. 39]. Вони здатні стати основою для формування національної ідентичності за умови їх одночасного використання. Спільність цих засад детермінує появу відповідних традицій. Саме традиції сприяють становленню тривалої національної ідентичності.

В умовах війни з російським агресором для України вельми важливим є підживлення саме національної ідентичності. Регіональні ідентичності повинні підпорядковуватися

загальнонаціональній ідентичності.

Наприклад, у Харкові навіть під час воєнного стану іноді проявляються стратегії надмірного підживлення регіональної ідентичності у ті дні, коли бажано надавати пріоритети зміцненню національної ідентичності.

Мова йде про святкування дня міста Харків, яке з кінця 1990-х років відбувається 23 серпня. На жаль, цим святкуванням в останні роки просто перекреслюється святкування загальнонаціональних свят: Дня державного прапора (23 серпня) і Дня Незалежності України (24 серпня).

Проблемною є дата святкування міста Харкова – 23 серпня. Ця дата вважається нібито датою визволення Харкова у Другій Світовій війні. Але ця інформація не відповідає дійсності. Бо в той день у 1943 році тільки почали визволяти Харків, бої тривали ще понад тиждень.

Зрозуміло, чому в часи СРСР активно пропагувалася дата 23 серпня, як день визволення Харкова. Потрібно було чимось переключити увагу людей з ганебного пакту Сталіна й Гітлера про поділ Європи. Адже пакт Молотова-Ріббентропа був заключений саме 23 серпня у 1939 році. І Харків був обраний як прикриття для імперської брехні.

Харків заслуговує на повноцінне святкування Дня свого міста. Харків не повинен собою досі прикривати ганьбу Сталіна. Харків сьогодні – це незламне місто-герой, а не обслуга колишніх імперських наративів.

У 1990-х роках Харків святкував день міста восени. Тому поміж харків'ян в останні роки тривають бурхливі дискусії про те, щоб знову перенести день міста на осінь і святкувати загальнонаціональні свята з усіма українцями разом. Це б суттєво підсилило національну ідентичність.

Таким чином, національна ідентичність здатна стати вагомим чинником для легітимації владних органів в умовах відсутності виборів. Це вже було продемонстровано процесами декомунізації та деколонізації, коли на місцевому рівні об'єктам топоніміки повертали місцеві історичні назви замість незрозумілих для населення топонімів радянського минулого. Тобто, декомунізація та деколонізація сприяють посиленню національної ідентичності, оскільки об'єднують людей навколо власної спільної історії, імен відомих особистостей в Україні. Отже, формування стратегій посилення спільної національної ідентичності мають стати пріоритетом для органів публічної влади.

Загалом, національна ідентичність відіграє вагомую роль у процесі легітимації органів публічної влади в період воєнного стану в Україні.

Висновки. Таким чином, стаття присвячена виявленню особливостей функціонування органів публічної влади в Україні в умовах воєнного стану. В Україні в умовах війни формуються нові практики взаємодії між органами публічної влади (міське самоврядування та державна влада), з одного боку, та між громадянським суспільством і публічною владою – з іншого боку.

Органи місцевого самоврядування в умовах воєнного стану можуть бути обмеженими у своїх функціях в залежності від статусу території, на якій вони функціонують. Втім, на законодавчому рівні все одно існують неузгодженості стосовно взаємодії між органами державної влади та органами місцевого самоврядування.

Дуже важливу позитивну роль у перші дні повномасштабного російського вторгнення в Україну відіграла реформа децентралізації, сприяючи самоорганізації населення на місцях.

Суттєво змінився тип взаємодії у формуванні регіональної політики між місцевими депутатами (органи місцевого самоврядування) та місцевими військовими адміністраціями (органи державної влади). Наразі немає однакових практик взаємодій по всій Україні між органами публічної влади. Адже в залежності від статусу території (фронтowa, прифронтowa, віддалена від фронту) трансформуються і механізми взаємодії між органами публічної влади.

Специфіка взаємодії органів публічної влади безпосередньо впливає на спроможність структур громадянського суспільства здійснювати вплив на прийняття політичних рішень. Адже у здійсненні публічного управління задіяні три типи суб'єктів: органи місцевого самоврядування, органи державної влади та структури громадянського суспільства. Означена конфігурація зазнала суттєвих змін в Україні в умовах воєнного стану. Звуження повноважень органів місцевого самоврядування на територіях, наближених до лінії фронту, призвело до певного згорання демократичних практик. Відповідно, знизилася можливість для представників громадянського суспільства лобіювати власні інтереси, які вони переважно просували через місцеве самоврядування, як орган представницької влади.

Разом з тим, на територіях, віддалених від лінії фронту взаємодія органів публічної влади між

собою (місцеве самоврядування та державна влада) відбувається на більш демократичних засадах. Це дає надію на швидке повоєнне відновлення практик демократичної взаємодії на всій території України.

Окрім того, важливою проблемою у функціонуванні органів публічної влади в Україні в умовах воєнного стану стає проблема легітимності владних органів.

За відсутності можливостей в умовах війни перезавантаження владної системи шляхом виборів дуже важливою є проблема розроблення стратегій легітимації владних інституцій.

З боку структур громадянського суспільства існує високий запит до органів публічної влади стосовно формування національно-патріотичної політики. Отже, органам публічної влади слід розробляти стратегії щодо посилення національної ідентичності (не регіональної). Відповідно, національна ідентичність здатна стати вагомим чинником для легітимації владних органів в умовах відсутності виборів.

Бібліографічний список:

1. Борщевський В.В., Василиця О.Б., Матвеев Є.Є. Публічне управління в умовах воєнного стану: інституційні трансформації, стратегічне планування та механізми розвитку. *Держава та регіони. Серія: Публічне управління і адміністрування*. 2022. № 2 (76). С. 30–35. DOI: <https://doi.org/10.32840/1813-3401.2022.2.5>
2. Вебер М. Три чисті типи легітимного панування. 1998. URL: <http://litopys.org.ua/weber/wbs07.htm>
3. Верховна Рада України. *Про правовий режим воєнного стану*. Закон України № 389-VIII ред. від 14.05.2025. 2025. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text>
4. Гібернау М. *Ідентичність націй*. [пер. з англ.]. Видавництво Темпора, Київ. 2012. 304 с.
5. Грант В. Легітимність (legitimacy). *Короткий оксфордський політичний словник*. [пер. з англ.]. Київ. Видавництво Соломії Павличко «ОСНОВИ». 2005. С. 356–357.
6. Дуліба Є. Особливості організації діяльності місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування під час воєнного стану. *Актуальні проблеми правознавства*. 2022. Вип. 4 (32). С. 46–45. DOI: [10.35774/app2022.04.046](https://doi.org/10.35774/app2022.04.046)
7. Жукова Є.О. Публічне адміністрування та державне управління: особливості співвідношення. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2022. № 2. С. 137–140. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2022.02.26>
8. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
9. Куц Г.М. Проблематика ідентичності в ліберальному контексті. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія: «Питання політології»*. Харків. 2007. № 785. Вип. 10. С. 79–85.
10. Наконечна Г.Я., Зінкевич В.К. Місцеве самоврядування в умовах воєнного стану. *Історико-правовий часопис*. 2023. Том 21. № 2. С. 43–48. DOI: <https://doi.org/10.32782/2409-4544/2023-2/6>
11. Президент України *Про введення воєнного стану в Україні*. Указ Президента України № 64/2022 від 24.02.2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/64/2022#Text>
12. Сірий Ю.М. Актуальні питання діяльності місцевих органів виконавчої влади в умовах воєнного стану. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: юридичні науки*. 2024. Том 35 (74). № 3. С. 123–127. DOI: <https://doi.org/10.32782/TNU-2707-0581/2024.3/20>
13. Сміт Е.Д. *Національна ідентичність*. [пер. з англ.]. Видавництво Основи, Київ. 1994. 224 с.
14. Терлецький А.В. Спеціальна правосуб'єктність органів публічного управління в умовах воєнного стану. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2023. № 64. С. 60–65. DOI: <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2023.64.12>
15. Яковлева Л.І. Канон легітимності: класичні визначення, політико-правові контрасти, сучасні виклики. *Політикус*. 2020. Вип. 1. С. 5–11. DOI: <https://doi.org/10.24195/2414-9616-2020.1.01>
16. Яхтенфукс М., Колер-Кох Б. Урядування та створення інститутів. *Європейська інтеграція*. [пер. з нім.]. Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», Київ. 2007. С. 9–29.

References:

1. Borshchevskiy V.V., Vasylytsia O.B., Matvyyev E.E. (2022). Publichne upravlinnya v umovakh voyennoho stanu: instyutysiyni transformatsiyi, stratehichne planuvannya ta mekhanizmy rozvytku. *Derzhava ta rehiony. Seriya: Publichne upravlinnya i administruvannya*. 2 (76), 30–35. DOI: <https://doi.org/10.32840/1813-3401.2022.2.5> [in Ukrainian]
2. Weber M. (1998). Try chysti typy lehitymnoho panuvannya. URL: <http://litopys.org.ua/weber/wbs07.htm> [in Ukrainian]
3. Verkhovna Rada of Ukraine (2025). Pro pravovyy rezhym voyennoho stanu. Verkhovna Rada Ukrayiny, Zakon Ukrayiny № 389-VIII red. vid 14.05.2025. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2704-19#Text> [in Ukrainian]
4. Guibernau M. (2012). *Identychnist natsiy*. [trans. from English]. Vydavnytstvo Tempora, Kyiv. 304. [in

Ukrainian]

5. Grant W. (2005). Legitimacy. *Korotkyy oksfordskyy politychnyy slovnyk*. [trans. from English]. Vydavnytstvo Solomiyi Pavlychko «OSNOVY», Kyiv, 356–357. [in Ukrainian]

6. Duliba E. (2022). Osoblyvosti orhanizatsiyi diyalnosti mistsevykh orhaniv vykonavchoyi vlady ta orhaniv mistsevoho samovryaduvannya pid chas voyennoho stanu. *Aktualni problemy pravoznavstva*. 4 (32), 46–45. DOI:10.35774/app2022.04.046 [in Ukrainian]

7. Zhukova E.O. (2022). Publichne administruvannya ta derzhavne upravlinnya: osoblyvosti spivvidnoshennya. *Analychno-porivnyalne pravoznavstvo*. 2, 137–140. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2022.02.26> [in Ukrainian]

8. Constitution of Ukraine (1996). Konstytutsiya Ukrayiny. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> [in Ukrainian]

9. Kuts H.M. (2007). Problematyka identychnosti v liberalnomu konteksti. *Pytannya politolohiyi*. 785, 79–85. [in Ukrainian]

10. Nakonechna G.Ya., Zinkevych V.K. (2023). Mistseve samovryaduvannya v umovakh voyennoho stanu. *Istoryko-pravovyy chasopys*. 21, 43–48. DOI: <https://doi.org/10.32782/2409-4544/2023-2/6> [in Ukrainian]

11. President of Ukraine (2022). *Pro vvedennya voyennoho stanu v Ukrayini*. Ukaz Prezydenta Ukrayiny № 64/2022 vid 24.02.2022. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/161/2010> [in Ukrainian]

12. Siryi Yu.M. (2024). Aktualni pytannya diyalnosti mistsevykh orhaniv vykonavchoyi vlady v umovakh voyennoho stanu. *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho. Seriya: yurydychni nauky*. 35 (74), 3, 123–127. DOI: <https://doi.org/10.32782/TNU-2707-0581/2024.3/20> [in Ukrainian]

13. Smith A.D., 1994, *Natsionana identychnist*. [trans. from English]. Vydavnytstvo Osnovy, Kyiv. 224 . [in Ukrainian]

14. Terletskyi A.V. (2023). Spetsialna pravosubyeektnist orhaniv publichnoho upravlinnya v umovakh voyennoho stanu. *Naukovyy visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Seriya: Yurysprudentsiya*. 64, 60–65. DOI: <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2023.64.12> [in Ukrainian]

15. Yakovleva L.I. (2020). Kanon lehitymnosti: klasychni vyznachennya, polityko-pravovi kontrasty, suchasni vyklyky. *Politykus*. 1, 5-11. DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616-2020.1.01> [in Ukrainian]

16. Yakhtenfuks M., Kolyer-Kokh B. (2007). Uryaduvannya ta stvorennya instytutiv. *Yevropeyska intehratsiya*. [trans. from German]. Vydavnychyy dim «Kyievo-Mohylyanska akademiya», Kyiv, 9–29. [in Ukrainian]

Kuts H., Peresyphkina I., Kuts Y. Specific features of public authority functioning in Ukraine under martial law: legitimation aspect

The article is devoted to identifying the features of the functioning of public authorities in Ukraine under martial law. Public authorities include local self-government bodies and state authorities (executive authorities). In Ukraine, under war conditions, new practices of interaction between public authorities (local self-government and state authorities), on the one hand, and between civil society and public authorities, on the other hand, are being formed. The theoretical and methodological foundations of the study were general scientific methods of cognition in considering the issues of public authorities in Ukraine, in particular, analytical, empirical, comparative, descriptive. The research methods are also based on the principles of historical, systemic, structural and functional analysis. The type of interaction in the formation of regional policy between local deputies (local self-government bodies) and local military administrations (state authorities) has significantly changed. Currently, there are no uniform practices of interaction throughout Ukraine between public authorities. After all, depending on the status of the territory (front-line, near-frontline, remote from the front), the mechanisms of interaction between public authorities are also transformed. In addition, an important problem in the functioning of public authorities in Ukraine under martial law is the problem of the legitimacy of government bodies. In the absence of opportunities in wartime to reboot the power system through elections, the problem of developing strategies for legitimizing government institutions is very important. There is a high demand from civil society structures for public authorities regarding the formation of national-patriotic policy. Therefore, public authorities should develop strategies to strengthen national identity (not regional). Accordingly, national identity can become a significant factor for the legitimization of government bodies in the absence of elections.

Keywords: *public authority, local self-government bodies, state authorities, public administration, martial law, legitimacy, civil society, national identity, democracy, Ukraine.*